

סיגל פרלמן

מכתב גלוי

את הכאב בשולי הפצע, כמו מלט,
ואוטם את כל פתחי הנשמה ולא לשנא
ולא לאהב, לא להתענג ולא לחשב. הכל
לבן. זה הפלא, אני כותבת לך, בלי נפור, אליך
המנכר על שולי הפצע
שלך אני עומדת, רק חלון, לא בפנים
ולא בחוץ, החלל הגדול הרחב משעבר, המחלט
הצבעוני משעבר, נדיבותך הגדולה
משעברת, רכוש הלב הרועד, מאשר שאינו שלך, האהבה
העשירה הפועמת שלך, מגרשת מלשונך אל לבך
ומלבך אל עיניך, וחוזר חלילה, ועיניך, רק הן,
מעיפות נתני אור. ראיתי. אינך יודע

ימי חייך השופעים, המתרבים, הזיונים המתפזרים,
האור המתפצל באלפי החדרים, דבר מפל זה
לא נשאר, הכל חומק
והבדירות, ההדיפה, ההרחקה בכח,
הכל חומק
האם ידעת שהבדירות שלך והקפואה, הקרושה,
היא השלמות היחידה, הבית, היא הכח,
גונבת מגע?

ידך על שדי זכורה לי היטב. ידך על בטנך החמה והייתי
אצל גבר אחד בבית. התפשטתי. הוא נגע בי. נגעלתי,
התלבשתי ויצאתי, ידך על בטני, את מנוחתך

אָנִי רוֹצֵה לְהִטְרִיד, בְּמִרְחָק נְשִׁימָה אַחַת לְהִטְרִיד
 אֶת מְנוּחָתְךָ, לֹא שְׁלוֹה, שְׁמַעְתִּי, מְהִירָה, לֹא סְדִירָה.
 שְׁמַעְתִּי

אַתָּה אוֹמֵר שְׁאַתָּה רוֹצֵה לְחַיּוֹת יוֹתֵר מְדִי, אַתָּה אוֹמֵר
 שְׁאַתָּה רוֹצֵה הַכֹּל יוֹתֵר מְדִי, יוֹתֵר מְדִי אֶהְבֶּה, עֲנֵג,
 יוֹתֵר מְדִי תְּשׁוּקָה עֲמֻקָּה, הַכֹּל מוֹנֵף לְמַעְלָה עַל מְנוּף גְּבוּהָ
 וְקוֹרֵס עַל סִפָּה אַחַת בְּחֶדֶר הַקִּטּוֹן: צְרִיךְ לְהִזָּהֵר. אֲסוּר
 יוֹתֵר מְדִי. מִבֵּינֵינוּ שְׁנִינּוּ זֶה אֲנִי שְׁרוּצָה לְהִשְׁרֹף
 מֵהָר. בְּלִחְצָה. פָּרְפֵר נְצַמֵּד לְנוֹרָה]

אֲבָל בֵּינָתִים, בְּמִרְחָק בְּטוֹחַ, אֲנִי כּוֹתֶבֶת לְךָ מִכְּתָב פְּלִיט,
 מִכְּתָב בְּשֵׁטַח הַפֶּקֶר, מִכְּתָב בֵּינִים, מִכְּתָב נוֹאֵשׁ, מִכְּתָב מוֹנֵן,
 לְפָחוֹת עֲכָשׁוּ, טָרֵם נְצוֹד, תִּכְף נְלָכֵד

פֶּתַח לִי דָלֶת. זֶה הַחֶפֶשׁ